

en Selvfølge, derimod lægges der oftere Klæder enten af Lærred eller helst vævet af uldne Lidses på Gulvet i de Retninger, hvor der mest gæes over samme. Fuldstændige Gulvtæpper ere derimod sjældne, og findes næsten kun i Rigmænds Huse.

På Sætrene, hvor flere Steder en stor Del af Befolkningen flytter op med Kreaturene om Sommeren, haves i Regelen Gulv af Stenheller eller af stampet Jord.

Med Udluftning af Beboelsesværelserne stod det endnu for en 20 til 30 År siden i Regelen dårligt til på Landet, og ofte vare Vinduerne aldeles ikke indrettede til at åbnes. Luftvexlingen foregik da udelukkende gjennem Døren og gjennem Skorstenspiiben, hvilken sidste dog sædvanlig har store Dimensioner. Nu er dette noget bedre, så at i Regelen ialtfald et enkelt Vindu i hvert Beboelsesrum er indrettet til at lukkes op. Imidlertid benyttes dog den Adgang til Udluftning, dette giver, sjældent på Landet, og heller ikke så meget som ønskelig hos Arbeidsfolk i Byerne, navnlig ikke om Vinteren, da man gjerne vil beholde Varmen i Stuen. Luftvexlingen er da ofte dårlig og Luften kvaln og trykkende. Indførelse af Kogeovne istedetfor den åbne Peis har også mangensteds forværrret Luftvexlingen i Kjøkkenet. Den åbne Skorstenspiibe er dog bibeholdt, og næsten ingensteds i Norge bliver denne afstængt med et Spjæld, hvilket derimod i Sverige er det almindelige ved de der brugelige Stenovne, og da ofte ved fortidlig Afstængning giver Anledning til Kulos. Undertiden kan man dog høre om, at Skorstenspiiben med Villie er tilstoppet for at beholde Varmen i Værelset om Natten og at Kulosen da har medført Ulykkestilfælde.

Sengklæderne bestå på Landsbygden i Norge som Regel af en Madrats af Strie, stoppet med Halm, derover en Dyne og Lagen eller blot det sidste og som Overbredele enten Skindfeld, eller et særegt uldent Overbredele, kaldet Åklæde, eller Fjerdyne, under de to sidste endnu et Lagen. Til Skindfelden, i det nordligste Norge af Renskind, i det sydligere af Saueskind, enkelte Steder af Kalveskind, hører også ofte en Underfeld af lignende Skind. Åklædet er på en særegen Måde vævet af simpel Uld, tykt og varmt. Til Dyne-Seng bruges Fjær, fornemlig af Vildfugle, dog også af Gjes, sjældnere af Høns, i det nordlige Norge hos de mere velstående Familier Edderdun. I den senere Tid har fabrikmæssig vævede Uldtæpper begyndt at fortrænge både Skindfelden og især Åklædet.